

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 173.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939329296/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

der, jeg endnu har tilbage før jeg skal hjem til Frankrig. Det Offer, Onkel fordrer af mig, er større end han troer – da jeg forlod ham, vidste jeg ikke hvor kjært Opholdet i Skovhuset skulde blive mig.« Disse sidste Ord, der blev henvendt til Helene, vilde under andre Omstændigheder have glædet Minona hjerteligt, men i Forbindelse med den pludselige Efterretning om Viggos Afreise klang de som den bitreste Kulde og Ligegyldighed for hende. Hun sad taus og stille, som om Samtalen slet ikke vedkom hende, men Helene yttrede med venlige Ord sin Forundring og Beklagelse over denne forandrede Bestemmelse. Viggo vedblev med en Stemme der i Begyndelsen var lidt usikker: »Otto Frank foreslog mig forleden at følge med ham til Byen, men jeg anede dengang mindst at jeg skulde gjøre Brug af hans Tilbud. Da han kjører imorgen træffer det jo nu ret beleiligt! jeg maa i Eftermiddag hen at tale med ham derom og tage Afsked med Franks. Gaae De ikke med?« Viggo henvendte disse Ord til begge Damerne, og Helene undskyldte sig, men foreslog Minona at følge med sin Broder. Havde han selv sagt: Gaaer du ikke med? saa vilde hun med Begjærlighed have grebet denne sidste Leilighed til at være ene med ham – nu svarede hun hurtigt: »Nei – jeg vil heller bede dig om at hilse Virginie! – Tyra talte igaar om at see ind til mig paa sin Spadseretour!« tilføiede hun som en Slags Undskyldning, og gik hurtigt ud af Stuen for at skjule den Sindsbevægelse, hun ikke længer var Herre over.

»Han elsker mig ikke!« tænkte hun – og alt hvad der *kun* udtales i disse Ord: den bitre Skuffelse, den trøstløse Forladthed, den sønderknusende Ydmygelse, som kun den, der *elsker*, er udsat for at føle, overvældede hendes Hjerte, der var saa uvant til Sorg at den første let kunde blive afgjørende for hele Livet. Men hendes Bevidsthed vidnede imod den Tro, at hun ikke var elsket, hendes Følelse oprørtes derimod, og denne Uvisheds feberagtige Spænding opretholdt hende saalænge Viggo endnu ikke var reist. Da hun igjen kom ned i Stuen, var hendes Udseende saa forandret at Helene spurgte om hun var syg. Men da Minona grædende kastede sig i hendes Arme, troede hun at forstaae Aarsagen til disse Tåarer, og trøstede hende, ikke med Ord eller Grunde, men med det eneste der virkelig er istand til at trøste og berolige de Bedrøvede – Med-